

Arrest

nr. 125 916 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine en u bent afkomstig uit het dorp Tsjernoretsjiye in de Tsjetsjeense Republiek.

Van uw geboorte tot 1999 woonde u in Grozny, in de wijk Zavodskoy.

In 1995 is uw vader omgekomen in de oorlog en in 2000 bent u met uw moeder, broer en zus naar Baku in Azerbeidzjan gegaan, omdat de situatie in Tsjetsjenië niet veilig was.

Toen een soort amnestieregeling voor familieleden van oorlogsvrijdigers werd beloofd door Kadyrov, zijn jullie in 2005 naar Tsjetsjenië teruggekeerd, jullie woonden sindsdien in het dorp Tsjernoretsjiye.

Toen u aan de hogeschool begon te studeren, leerde u S.S.I. kennen, een jongen uit Goyty. Jullie werden goede vrienden. Wat u echter niet wist is dat in S.S.I.'s huis een wahabiet ondergedoken zat. Toen die wahabiet werd verklikt, werd de hele wijk van S.S.I. omsingeld en werd alles platgeschoten. De

wahabiet en één agent kwamen hierbij om en sindsdien hebt u niets meer over S.S.I. vernomen. Naar aanleiding van dit incident werden heel veel jongens ondervraagd.

Ook u werd verschillende keren ondervraagd en meegenomen door de overheidsdiensten, namelijk in maart 2010, oktober 2011 en juni 2012 en u ontving dreigementen via uw telefoon.

Na uw laatste arrestatie in juni 2012 kon uw oom u vrijkopen. Hierna bent u op verschillende plaatsen gaan onderduiken.

Op 19 augustus 2012 bent u uiteindelijk naar België vertrokken. Ondertussen kwamen Kadyrovtsi bij uw moeder langs op zoek naar u.

Op 23 augustus 2012 bent u in België aangekomen en u hebt dezelfde dag asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw studentenkaart, documenten van UNHCR uit Azerbeidzjan, de overlijdensakte van uw vader en het Sovjetpaspoort van uw vader.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met uw autoriteiten. Zij verdenken u van banden met de wahabieten, omdat u bevriend was met S.S.I., die zelf een wahabiet onderdak had verschaft.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst werden enkele flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen tijdens twee gehoren op het CGVS.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u in oktober 2011 van in de buurt van de hogeschool geweldloos werd meegenomen en dat u op 3 juni 2012 met geweld, niet ver van de sporttraining, werd meegenomen (CGVS 26/09/12 p.13,16,17).

Tijdens uw tweede gehoor draaide u deze gebeurtenissen echter om. U zei dat u in oktober 2011 na de training met geweld was meegenomen en dat u op 3 juni 2012 bij de hogeschool zonder geweld was opgepakt (CGVS 5/02/14 p.6,10).

Wanneer u met deze opmerkelijke vaststelling werd geconfronteerd, verklaarde u dat dat niet kan en dat u het vertelde zoals het is gebeurd (CGVS 5/02/14 p.13,14).

Dit kan echter bezwaarlijk als een afdoende verklaring voor een dergelijke flagrante tegenstrijdigheid worden beschouwd. Het betreft hier immers louter twee incidenten, waarvan de laatste gebeurtenis de doorslaggevende reden is geweest om uw land van herkomst te verlaten. Dat u deze incidenten dus door elkaar haalt, is niet aannemelijk, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig wordt aangetast.

Daarnaast was u ook incoherent over de concrete gebeurtenissen van een van de twee arrestaties. Over de geweldloze arrestatie aan het instituut – uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid of deze nu in oktober 2011 dan wel op 3 juni 2012 heeft plaatsgevonden, u bent hier immers tegenstrijdig over – verklaarde u immers aanvankelijk dat er geen getuigen waren van deze arrestatie, omdat iedereen al in het klaslokaal zat, de les was namelijk al begonnen (CGVS 26/09/12 p.13).

Dit terwijl u tijdens het tweede gehoor hebt gezegd dat u op dat moment samen met enkele studiegenoten, i. en een vriend wiens naam u zich niet kon herinneren, op stap was, dat er dus wel degelijk getuigen waren van uw arrestatie (CGVS 5/02/14 p.6,7).

Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, bleek echter opnieuw dat u geen sluitende verklaring voor deze incoherentie kon bieden.

U zei dat u zich niet meer herinnert hoe het allemaal is gegaan, u zou immers al sinds uw kindertijd een slecht geheugen hebben (CGVS 5/02/14 p.14).

Er moet echter worden opgemerkt dat u nooit eerder melding maakte van dergelijke geheugenproblemen en dat nergens uit blijkt dat uw cognitieve vermogen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn om gedetailleerde en coherente verklaring af te leggen, u kon immers zeer gedetailleerd over uw verschillende arrestaties vertellen.

De loutere verklaring dat u aan geheugenproblemen zou lijden is daarom niet afdoende om de gedane vaststellingen van bedrieglijkheid in uw verklaringen op te heffen, gezien het aantal en de ernst van de opgemerkte tegenstrijdigheden.

Opnieuw wordt dus geraakt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder had u het ook over uw oom die u had vrijgekocht bij uw laatste arrestatie.

Tijdens het eerste gehoor verklaarde u echter dat uw oom een som van 500 of 600 000 roebel had betaald voor uw vrijlating (CGVS 26/06/12 p.18), terwijl u tijdens het tweede gehoor helemaal niet meer bleek te weten hoeveel uw oom voor u had neergeteld. U zei dat u het zelfs nooit geweten hebt, omdat niemand u dat wilde zeggen (CGVS 5/02/14 p.8).

Opnieuw kon u deze tegenstrijdigheid niet verklaren.

U herhaalde gewoon dat niemand u dat had gezegd, dat u het zich alleen maar kunt voorstellen (CGVS 5/02/14 p.14).

Ook had u het tijdens de beide gehoren over dreigtelefoontjes die u en uw vrienden zouden hebben gekregen enkele maanden na de aanval op het huis van Said.

Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat niemand, ook uw vrienden niet, wist wie hen opbelde (CGVS 5/02/14 p.12), terwijl u tijdens het eerste gehoor had verklaard dat de bellers zich aan uw vriend Odes hadden voorgesteld als agenten van Kadyrov (CGVS 26/09/12 p.12).

Hiermee geconfronteerd, bleek dat u geen verklaring kon bieden voor deze tegenstrijdigheid.

U zei dat u de laatste tijd alles al een beetje was vergeten, omdat het vorige interview 1 jaar en 5 maanden geleden was (CGVS 5/02/14 p.13).

Deze uitleg volstaat echter niet.

Het betreft hier immers de kern van uw asielrelaas, namelijk incidenten die ervoor hebben gezorgd dat u uw land van herkomst bent ontvlucht uit vrees voor uw leven. Er kan dus worden aangenomen dat dergelijke gebeurtenissen dusdanig in het geheugen staan gegrift dat de tijd verklaringen hieromtrent niet zou mogen doen vervagen.

De tegenstrijdigheid blijft dus overeind. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd.

Vervolgens bleken uw verklaringen over de plaatsen waar u vlak voor uw vertrek uit uw land van herkomst zou hebben verbleven – u veranderde steeds van adres – geenszins overeen te komen.

Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u namelijk dat u bij uw vrijlating na de aanhouding op 3 juni 2012 eerst naar huis in Tsjernoretsjiye bent gegaan, maar dat u dezelfde dag onmiddellijk naar Vedenó bent vertrokken om daar een maand lang te blijven (CGVS 26/09/12 p.19).

Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u eerste enkele dagen thuis bent geweest om uw koffers te pakken en dat u dan een week in Vedenó bent gebleven (CGVS 5/02/14 p.8).

Vervolgens zou u, althans volgens u verklaringen tijdens uw eerste gehoor, terug naar Tsjernoretsjiye zijn gegaan voor een week om nadien naar uw tante Se. in Goyty te gaan, waar u drie dagen zou hebben verbleven (CGVS 26/09/12 p.3,19).

Dit terwijl u volgens wat u zei tijdens het tweede gehoor een paar weken bij uw tante Se. zou hebben verbleven (CGVS 5/02/14 p.8).

Wanneer u op deze veelvuldige tegenstrijdigheden werd gewezen, herhaalde u dat u zich niet alles meer herinnert, omdat het vorige interview bijna anderhalf jaar geleden was en zei u dat u verschillende dingen hebt verzonnen (CGVS 5/02/14 p.15).

Uiteraard kan dit niet worden aanvaard.

Van een asielzoeker die internationale bescherming zoekt omwille van een ernstige vrees voor vervolging in zijn land van herkomst kan immers worden aangenomen dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt zonder zaken te overdrijven of aan te dikken en al zeker zonder zomaar zaken te verzinnen.

Hierdoor wordt het bedrieglijk karakter van uw relaas opnieuw bevestigd.

Voorts haalde u aan dat u ook problemen met de autoriteiten vreest omwille van de deelname aan de Tsjetsjeense oorlogen van uw vader S.S., die in 1995 is overleden (DVZ Verklaring, rubriek 11), en uw ooms M.D. (O.V.6.594.446), A.Z. (O.V.5.580.191), S.Z. (O.V.5.625.878), R.Z. (O.V.6.133.173) en S.D. (O.V.6.930.789), die in België verblijven (CGVS 5/02/14 p.17).

Dit is echter weinig aannemelijk.

Er moet immers worden benadrukt dat uw moeder, zus en broer zonder problemen in Tsjetsjenië kunnen wonen, terwijl ook zij een familieband hebben met de voornoemde personen.

U haalde weliswaar aan dat uw broer niet langer in Tsjetsjenië woont.

Hij blijkt echter geenszins omwille van problemen met de autoriteiten de Tsjetsjeense Republiek te hebben verlaten, hij wilde daar gewoon niet meer zijn en riskeert volgens uw verklaringen dan ook niets (CGVS 5/02/14 p.3).

Dat u dus als enige gezinslid geviseerd zou worden door de overheid omwille van uw familieband met uw vader en ooms, is weinig overtuigend.

In verband met uw verklaringen dat u in het mispunt van de autoriteiten zou komen omwille van uw jarenlange verblijf in Baku, Azerbeidzjan (CGVS 5/02/14 p.17) dient hetzelfde te worden geconcludeerd. Ook uw moeder, broer en zus hebben immers in Baku gewoond en zij kunnen zonder problemen in Tsjetsjenië verblijven.

Opnieuw is het dus weinig aannemelijk dat u als enige hierdoor zou worden geviseerd.

Uw advocaat haalde aan dat u eerder in Azerbeidzjan bescherming genoot van UNHCR en dat dit een indicatie is dat bescherming nodig is (CGVS 5/02/14 p.18).

Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u uit eigen initiatief naar Tsjetsjenië bent teruggekeerd.

In uw geval is Artikel 1.C.4. van de Geneefse Conventie dus van toepassing dat zegt dat "het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen ophoudt van toepassing te zijn op elke vluchteling, indien hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield".

De bovenstaande conclusies blijven dus gelden.

Wat betreft uw vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat u in België heeft verbleven (CGVS 5/02/14 p.17), is het Commissariaat-generaal na analyse van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, van oordeel dat deze vrees niet gegrond is.

Enkele bronnen geven aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen.

Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen.

En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië.

Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden.

Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië.

Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden geviseerd of kans liepen om geviseerd te worden los van deze terugkeer.

Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het

gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep.

Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u betreft, de vrees die u zou kunnen hebben en het risico dat u zou kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie.

Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Welnu, zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit deze beoordeling niet dat u voldoende geloofwaardige elementen naar voren hebt gebracht die overtuigend zouden zijn en die zouden rechtvaardigen dat er een internationale bescherming aan u wordt toegekend.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

De twee documenten van UNHCR over uw verblijf in Azerbeidzjan bevestigen dat u in de beginjaren 2000 in Azerbeidzjan hebt verbleven en daar bescherming hebt genoten, maar geven geen bijkomende informatie omtrent de persoonlijke en actuele asielmotieven die u in het kader van deze asielaanvraag aanhaalt.

Uw geboorteakte, uw studentenkaart, de overlijdensakte van uw vader en zijn paspoort bevatten louter persoonsgegevens over u en uw vader die door mij niet worden betwist.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog worden aangehaald dat aan uw ooms A.Z. (O.V.5.580.191), S.Z. (O.V.5.625.878), R.Z. (O.V.6.133.173) en S.D. (O.V.6.930.789) respectievelijk op 24 maart 2005, 14 april 2006, 1 februari 2008 en 12 oktober 2012 de vluchtelingenstatus werd toegekend.

Er moet echter worden benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden.

Het feit dat familieleden internationale bescherming kregen, betekent niet dat verwanten automatisch ook aanspraak kunnen maken op dergelijke bescherming, daar de bewering dat zij een actuele vrees koesteren om door de autoriteiten in Tsjetsjenië te worden vervolgd, afzonderlijk dient te worden beoordeeld. De commissaris-generaal is ertoe gehouden om elke asielaanvraag op eigen merites te beoordelen, wat in voorliggend geval gebeurd is.

Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 31 maart 2014 vooreerst een schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting.

Volgens verzoeker neemt de commissaris-generaal een zeer dubbelzinnige houding aan met betrekking tot de bescherming die hij in Azerbeidzjan verkregen heeft. Hij wijst erop dat noch uit het administratief dossier, noch uit zijn verklaringen, noch uit de documenten die hij in dit verband neerlegde, blijkt wat de specifieke inhoud is van de bescherming die hij in Azerbeidzjan werd/wordt geboden en of deze bescherming inmiddels heeft opgehouden te bestaan.

Volgens verzoeker is het antwoord op de vraag welke vorm van internationale bescherming hij in Azerbeidzjan verkregen heeft en of hij zich vandaag nog op deze bescherming kan beroepen, nochtans van cruciaal belang om enerzijds te beoordelen of hij een rechtstreeks belang kan doen gelden om in België alsnog een beschermingsstatus te verkrijgen en om anderzijds te bepalen ten aanzien van welk land de asielaanvraag desgevallend moet worden beoordeeld.

Verzoeker voert verder een schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker wijst erop dat hij bij zijn asielaanvraag verschillende “*protection letters*” van het UNHCR heeft bijgebracht; hij klaagt aan dat de commissaris-generaal geen enkel bijkomend onderzoek heeft gevoerd naar de inhoud van zijn dossier bij het UNHCR.

Hij verwijst dienaangaande naar artikel 57/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), dat stelt: *“Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zich wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen. Het is gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen.”*

Verzoeker voert opnieuw een schending aan van de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Hij voert hierbij aan dat de motivering van de commissaris-generaal aangaande de erkenning in België van verzoekers familieleden als vluchteling, manifest onvoldoende is en geen blijk geeft van enig onderzoek naar de correlatie of de relevantie van deze dossiers voor het dossier van verzoeker. Hij hekelt het feit dat de commissaris-generaal simpelweg elke relevantie van de dossiers van de familieleden uitsluit.

Verzoeker voert nogmaals een schending aan van de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Volgens verzoeker is de informatie, waarop de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gesteund is, niet actueel genoeg om daartoe te besluiten. Hij voert aan dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië bijzonder volatiel is, zodat de asielautoriteiten een grote voorzichtigheid aan de dag dienen te leggen bij het onderzoek van de asielaanvragen van personen afkomstig uit Tsjetsjenië.

Hij verwijst dienaangaande naar een arrest van de Raad van 4 september 2013, waarin geoordeeld wordt dat een “*Subject Related Briefing*” van meer dan vier maanden dient geactualiseerd te worden, gelet op de veranderende veiligheidssituatie in Guinee.

Verzoeker stelt dat hij zijn vrees voor vervolging duidelijk heeft aangetoond middels de afgelegde verklaringen en door hem bijgebrachte stukken.

Verzoeker wijst op artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en stelt dat door de commissaris-generaal moet aangetoond worden dat er goede redenen zijn die erop wijzen dat er geen vervolging meer zal plaatsvinden in zijn land van herkomst, gezien juist hij reeds eerder erkend werd als vluchteling. Volgens verzoeker wordt helemaal niet aangetoond dat zijn vrees voor vervolging door de Russische autoriteiten niet langer actueel zou zijn.

Hij voegt er nog aan toe dat de door hem opgevraagde documenten zijn vrees voor vervolging ondersteunen en geenszins tegenspreken.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen, in ondergeschikte orde deze te hervormen en van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gelet op zijn tegenstrijdige en incoherente verklaringen over (i) de incidenten in oktober 2011 en juni 2012 (zie het verhoorverslag van 26 september 2012, p. 13, 16, 17; zie het verhoorverslag van 5 februari 2014, p. 6, 10); (ii) de omstandigheden van de geweldloze arrestatie aan het instituut (zie het verhoorverslag van 26 september 2012, p. 13; zie het verhoorverslag van 5 februari 2014, p. 6, 7); (iii) het bedrag dat zijn oom betaald heeft toen die verzoeker heeft vrijgekocht na zijn laatste arrestatie (zie het verhoorverslag van 26 september 2012, p. 18; zie het verhoorverslag van 5 februari 2014, p. 8); (iv) de dreigtelefoontjes die verzoeker en zijn vrienden ontvangen zouden hebben (zie het verhoorverslag van 26 september 2012, p. 12; zie het verhoorverslag van 5 februari 2014, p. 12); (v) zijn onderduikadressen (zie het verhoorverslag van 26 september 2012, p. 3, 19; zie het verhoorverslag van 5 februari 2014, p. 8).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Dat verzoeker dermate incoherente en afwijkende verklaringen aflegde over wezenlijke elementen in zijn relaas, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker tijdens zijn verhoor op 5 februari 2014 op het Commissariaat-generaal liet gelden (zie het verhoorverslag van 5 februari 2014, p. 17) dat hij in de negatieve aandacht van de autoriteiten van zijn land is komen staan omwille van zijn jarenlange verblijf in Baku, Azerbeidzjan, merkt de Raad op dat verzoeker enerzijds nalaat concrete elementen aan te reiken die erop zouden wijzen dat hij om die reden problemen zou ondervinden met de autoriteiten, en anderzijds voorbijgaat aan het feit dat zijn moeder, broer en zus eveneens in Baku hebben gewoond en blijkbaar wél zonder problemen in Tsjetsjenië kunnen verblijven.

Waar verzoeker tijdens zijn verhoor (zie p. 17) aanhaalde dat hij ook problemen met de autoriteiten vreest omwille van de deelname aan de Tsjetsjeense oorlogen van zijn vader S.S. en zijn ooms M.D., A.Z., S.Z., R.Z. en S.D. en in zijn verzoekschrift aanvoert dat in zijn zaak door de commissaris-generaal relevantie van de dossiers van de familieleden onterecht uitgesloten werd, antwoordt de Raad dat verzoeker zijn vrees voor vervolging omwille van de deelname aan de Tsjetsjeense oorlogen van zijn vader en ooms, geenszins aannemelijk maakt.

De Raad stelt immers vast dat verzoekers moeder, zus en broer zonder problemen in Tsjetsjenië kunnen verblijven, waardoor het niet geloofwaardig is dat verzoeker als enig gezinslid dermate geïsoleerd zou worden dat hij een vrees voor vervolging zou koesteren; verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hierop zouden wijzen.

Waar van verzoekers ooms A.Z., S.Z., R.Z. en S.D. respectievelijk op 24 maart 2005, 14 april 2006, 1 februari 2008 en 12 oktober 2012 de vluchtelingenstatus in België werd erkend, wijst de Raad erop dat artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn familieband met zijn vader of ooms.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij bij zijn asielaanvraag verschillende *"protection letters"* van het UNHCR heeft bijgebracht, waaruit volgens hem blijkt dat hij door UNHCR reeds als vluchteling werd erkend.

Hij wijst erop dat noch uit het administratief dossier, noch uit zijn verklaringen, noch uit de documenten die hij in dit verband neerlegde, blijkt wat de specifieke inhoud is van de bescherming die hij in Azerbeidzjan werd/wordt geboden en of deze bescherming inmiddels heeft opgehouden te bestaan. Volgens verzoeker is het antwoord op de vraag welke vorm van internationale bescherming hij in Azerbeidzjan verkregen heeft en of hij zich vandaag nog op deze bescherming kan beroepen, nochtans van wezenlijk belang om enerzijds te beoordelen of hij een rechtstreeks belang kan doen gelden om in België alsnog een beschermingsstatus te verkrijgen en om anderzijds te bepalen ten aanzien van welk land de asielaanvraag desgevallend moet worden beoordeeld.

Hij verwijst dienaangaande naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt vooreerst dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen waarvan verzoeker de nationaliteit bezit, *in casu* de Russische Federatie.

De Raad stelt verder vast dat (i) verzoeker verklaarde dat hij in 2000 met zijn moeder, broer en zus naar Baku (Azerbeidzjan) was gegaan, omdat de situatie in Tsjetsjenië niet veilig was, en dat zijn gezin in 2005 terugkeerde naar Tsjetsjenië, nadat een soort amnestieregeling voor familieleden van oorlogsvrijwilligers werd beloofd door Kadyrov; (ii) verzoekers moeder, broer en zus nog steeds zonder problemen in Tsjetsjenië verblijven; (iii) de neergelegde brief van UNHCR Azerbeidzjan aangeeft dat verzoeker een *"person of concern"* is voor UNHCR, geldig tot 31 december 2001, en de voorgelegde *"protection letter"* van UNHCR Azerbeidzjan aangeeft dat verzoeker een vluchteling is *"under the extended mandate of the UNHCR"*, geldig tot 30 juni 2007.

Deze vaststellingen wijzen erop dat (i) verzoeker de bescherming die hij genoot (of desgevallend zou genieten) in Azerbeidzjan, kennelijk niet noodzakelijk achtte, gezien hij in 2005 vrijwillig terugkeerde naar Tsjetsjenië; (ii) deze bescherming in Azerbeidzjan hoe dan ook geen betrekking had op de problemen die verzoeker kende na zijn terugkeer naar Tsjetsjenië in 2005 en die hij thans aanvoert in zijn asielaanvraag.

Waar in het verzoekschrift aangeklaagd wordt dat de commissaris-generaal geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de inhoud van verzoekers dossier bij het UNHCR -en dienaangaande verwijst naar artikel 57/7 van de vreemdelingenwet-, noch naar de correlatie of de relevantie van de dossiers van zijn familieleden, wijst de Raad erop dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat hij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven, is de Raad, op basis van de informatie in het administratief dossier, toegevoegd door de commissaris-generaal, van oordeel dat deze vrees niet gegrond is.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat enkele bronnen weliswaar aangeven dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren, een risicogroep vormen, maar gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen ("International Crisis Group", "Human Rights Watch", "Caucasian Knot") maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren, op zich een risicogroep zouden vormen.

Noch de "Internationale Organisatie voor Migratie" noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië.

Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de "Internationale Organisatie voor Migratie", dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient de nadruk gelegd op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en voorafgegaan wordt door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Ook wordt opgemerkt dat er na de terugkeer ter plaatse, een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië.

Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië, bleek dat zij werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer.

Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Uit voormelde informatie in het administratief dossier van het Commissariaat-generaal, blijkt dus niet dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië, enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert, enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde

asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat hij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*" van 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De enkele opmerking in het verzoekschrift dat voornoemde informatie niet voldoende actueel is om te besluiten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjeen bijzonder volatiel is, toont niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 4 september 2013; dit handelt over de veranderende veiligheidssituatie in Guinee terwijl verzoeker een Russisch staatsburger is, afkomstig uit Tsjetsjenië.

Hoe dan ook betreft de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad individuele gevallen en heeft dit arrest in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.
De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE